എബ്രായലേഖനത്തിന്റെ ജീവ-പഠനം

ദൂത് ഇരുപത്തെട്ട്

മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള മഹാപുരോഹിതനും നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതനും

Tue മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള മഹാപുരോഹിതൻ നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതനാണെന്ന് ഈ ദൂതിൽ നാം കാണേണ്ടതുണ്ട്. നിത്യരക്ഷയ്ക്ക് ഒരു ഹേതുവും ഉത്ഭവവും കാരണഭൂതനും ഉണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തുവാണ് ഈ നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതൻ. നാം കാണുവാൻപോകുന്നതുപോലെ, അവൻ അഹരോന്റെ ക്രമം എന്ന പഴയ പൗരോഹിത്യ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു മഹാപുരോഹിതനല്ല, മറിച്ച് മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ളവനാണ്.

മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള മഹാപുരോഹിതൻ

I. അഹരോനെക്കാൾ ഉന്നതൻ

അഹരോൻ സ്വയം ആ മാനം എടുക്കുകയായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് മഹാപുരോഹിതനാകുവാൻ ദൈവം അവനെ വിളിക്കുകയും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. (5:4, 1). ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് കുറെക്കൂടി സത്യമാണ്. മഹാപുരോഹിതനായിത്തീരുവാൻ അവൻ സ്വയം മഹത്വപ്പെടുത്തിയില്ല: അവൻ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരം (വാ. 5-6) തന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. മഹാപുരോഹിതനെന്ന നിലയിൽ അഹരോൻ ജനത്തിനുവേണ്ടി ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു (വാ. 1). ദൈവമുമ്പാകെ നമ്മുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിൽ ക്രിസ്തു അവനെക്കാൾ ഉന്നതനാണ്. അഹരോൻ ജനത്തിനും തനിക്കുംവേണ്ടി ഉപഹാരങ്ങളും പാപങ്ങൾക്കു വേണ്ടി യാഗങ്ങളും മുൻകുറിയായി അർപ്പിച്ചു (വാ. 1, 3). എന്നാൽ

ക്രിസ്തു പാപത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള യാഗമായി അവനെത്തന്നെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ അർപ്പിച്ചു.

ഒരു മഹാപുരോഹിതൻ "അവനും ബലഹീനതയാൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടവനാകയാൽ, അജ്ഞരായവരോടും തെറ്റിപ്പോകുന്ന വരോടും മനസ്സലിവ് പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവനാകുന്നു" എന്ന് 5:2-ൽ നമ്മോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അജ്ഞരായവരോടും തെറ്റിപ്പോകുന്നവരോടുമുള്ള വികാരം വളരെ കർക്കശമോ വളരെ സഹിഷ്ണുതയുള്ളതോ അല്ലെന്ന് യവനപദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അത് അവരുടെ സാഹചര്യത്തോടുള്ള ന്യായവിധിയിൽ സൗമ്യതയോ ആർദ്രതയോ ഉള്ളവരായിരിക്കുക എന്നാണ്. ഈ വാക്യത്തിലെ ചിന്ത 4:15-ലെ ചിന്തയുടെ തുടർച്ചയാണ്. നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു, മനുഷ്യരിൽ നിന്നെടുത്ത മഹാപു രോഹിതന്മാരെപ്പോലെ ബലഹീനതകൊണ്ട് വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടവന ല്ലെങ്കിലും, എല്ലാ രീതിയിലും നമ്മെപ്പോലെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ, നമ്മുടെ ബലഹീനതകളോടു സഹതപിച്ചുകൊണ്ട് അജ്ഞരും തെറ്റിപ്പോകുന്നവരുമായ നമ്മോടു സഹിഷ്ണുത കാണിക്കുവാൻ അവൻ പ്രാപ്തനാണ്.

II. ദൈവത്താൽ മഹത്വീകരിക്കപ്പെട്ടു

A. പുനരുത്ഥാനത്തിലൂടെ

മഹാപുരോഹിതൻ എന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു പുനരുത്ഥാനത്തിലൂടെ ദൈവത്താൽ മഹത്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. എബ്രായർ 5:5 പറയുന്നു, "അങ്ങനെതന്നെ ക്രിസ്തുവും മഹാപുരോഹിതൻ ആയിത്തീർന്നതിൽ അവനെത്തന്നെ മഹത്വ പ്പെടുത്തിയില്ല, "നീ എന്റെ പുത്രൻ, ഇന്നു ഞാൻ നിന്നെ ജനിപ്പിച്ചിരി ക്കുന്നു" എന്ന് അവനോടു പറഞ്ഞവനത്രേ മഹത്വപ്പെടുത്തിയത്." ഈ വാക്യത്തിലെ മഹത്വപ്പെടുത്തുക എന്ന പദം മുമ്പിലത്തെ വാക്യത്തിലെ ബഹുമാനം എന്ന പദത്തിനു പകരംവയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന മഹാപുരോഹിതന് ബഹുമാനം മാത്രമേ ഉള്ളൂ, അത് പദവിയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യമാണ്. മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ ബഹുമാനം മാത്രമല്ല, മഹത്വവുമുണ്ട്; അവന്റെ പദവിയുടെ അമൂല്യത മാത്രമല്ല, അവനെന്ന വ്യക്തിയുടെ പ്രഭയും ഉണ്ട്. വാക്യം 5-ൽ സങ്കീർത്തനം 2:7-ലെ "നീ എന്റെ പുത്രൻ, ഇന്നു ഞാൻ നിന്നെ ജനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പറയുന്ന ഉദ്ധരണി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനാകുവാൻ ക്രിസ്തുവിനെ യോഗ്യനാക്കുന്ന അവന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെ ഇതു പരാമർശിക്കുന്നു (പ്രവൃ. 13:33). ക്രിസ്തു നമ്മുടെ മഹാപു രോഹിതനാകുന്നതിന്, 2:14-18-ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ

അവൻ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും ഈ മനുഷ്യത്വത്തോടുകൂടെ പുനരുത്ഥാനത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയും വേണം. അവന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ അവന് നമ്മോടുകൂടെ സഹതപിക്കുവാനും നമ്മോട് കരുണയുള്ളവനായിരിക്കുവാനും കഴിയും (4:15; 2:17). പുനരുത്ഥാനത്തിൽ, അവന്റെ ദിവ്യത്വത്തിൽ, നമുക്കുവേണ്ടി സകലതും ചെയ്യുവാനും നമ്മോടു വിശ്വസ്തനായിരിക്കുവാനും അവനു കഴിയും (7:24-25; 2:17).

5:7-ൽ ക്രിസ്തു "തന്റെ ജഡത്തിലെ നാളുകളിൽ, തന്നെ മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവനോട് ഉറച്ച നിലവിളിയോടും കണ്ണുനീരോടുംകൂടെ യാചനകളും അപേക്ഷകളും അർപ്പിച്ചു" എന്ന് നമ്മോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ "മരണത്തിൽനിന്ന്" എന്ന പദം അർഥമാക്കുന്നത് അവൻ മരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചില്ലെന്നും മരണം അനുഭവിച്ചില്ലെന്നും അല്ല. ക്രിസ്തു മരണത്തിൽനിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു എന്നാണ് അത് അർഥമാക്കുന്നത്. മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, ക്രിസ്തു ഇതിനുവേണ്ടി പ്രാർഥിക്കുകയും, മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവം അവന്റെ പ്രാർഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകുകയും ചെയ്തു.

B. ആരോഹണത്തിൽ

സങ്കീർത്തനം 110-ൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഉദ്ധരണിയായ വാക്യം 6, "നീ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരം എന്നേക്കുമുള്ള പുരോഹിതൻ" എന്ന് പറയുന്നു. ഇതു സ്വർഗാരോഹണത്തിലും സിംഹാസനാരോഹണത്തിലുമുള്ള ക്രിസ്തുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു (സങ്കീ. 110:1-4), ഇത് അവന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിനു പുറമേ അവൻ നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായിരിക്കുവാനുള്ള കൂടുതൽ യോഗ്യതകളാണ് (7:26). ക്രിസ്തു മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുക മാത്രമല്ല, അവൻ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉന്നതിയിലേക്ക് ആരോഹണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഭൂമിയിൽ ഭൂതങ്ങളുടെ നിരാശാജനകമായ ആക്രമണത്തെ മറികടന്നുകൊണ്ട് ക്രിസ്തു ഭൂമിയുടെ ഗുരുത്വാകർഷണത്തെ ജയിച്ചുവെന്ന് കഴിഞ്ഞ ദൂതിൽ ഞങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. കൊലൊസ്യർ 2:15 വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ, അവൻ ആകാശമണ്ഡലത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ, അവൻ വാഴ്ചകളെയും അധികാരങ്ങളെയും ഉരിഞ്ഞുകളയുകയും അവരെ പരസ്യമായ കാഴ്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. "ഉരിഞ്ഞുകളഞ്ഞു" എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന യവനപദത്തിന്റെ അർഥം തൂവൽചൂൽകൊണ്ട് പൊടിതട്ടിക്കളയുക എന്നാണ്. ക്രിസ്തു ആകാശമണ്ഡലത്തിലൂടെ ആരോഹണം ചെയ്യുമ്പോൾ, അവനെ ആരോഹണം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു തടയുവാൻ കൃമികളെപ്പോലെ, വാഴ്ചകളും അധികാരങ്ങളും വന്നു. കർത്താവായ യേശു അവർക്കെതിരെ പോരാടിയില്ല;

അവൻ അവരെ പൊടിതട്ടിമാറ്റി, പരസ്യമായ കാഴ്ചയാക്കി. അതിനുശേഷം, അവൻ ഇപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് ഇരിക്കുന്നിടമായ സ്വർഗത്തിലേക്കു കയറിപ്പോയി. നാം അവനെ സ്പർശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം, സകലത്തിനും മീതെയുള്ളവനെ നാം സ്പർശിക്കുകയും, നാമും സകലത്തിനുംമീതെ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭൂമിയുടെ ആകർഷണത്തെയും ഭൂതങ്ങളെയും വാഴ്ചകളെയും അധികാരങ്ങളെയും, സകല പ്രതിലോമ കാര്യങ്ങളെയും അവൻ ജയിച്ചിരിക്കുന്നു. എബ്രായലേഖനത്തിൽ അനാവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ നാം എത്രമാത്രം അനുഭവമാക്കണം!

C. മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരം

ക്രിസ്തു മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനാണ് (5:6). മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമം അഹരോന്റെ ക്രമത്തേക്കാൾ ഉന്നതമാണ്. അഹരോന്റെ ക്രമം മനുഷ്യത്വത്തിൽ മാത്രമുള്ള പൗരോഹിത്യത്തിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു, എന്നാൽ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമം മനുഷ്യത്വത്തിലും ദിവ്യത്വത്തിലുമുള്ള പൗരോഹിത്യത്തിനുവേണ്ടി യാകുന്നു. ഇതിനെ ഏഴാം അധ്യായത്തിൽ പൂർണമായി വികസി പ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

D. എന്നേക്കും

അഹരോൻ തന്റെ ജീവകാലം മാത്രം ആദരവോടെ മഹാപുരോ ഹിതനായിരിക്കുവാൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ, കാരണം അവൻ തുടരുന്നതിൽനിന്ന് മരണത്താൽ തടസ്സപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, ദൈവപുത്രനെന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു എന്നേക്കും നമ്മുടെ മഹാപു രോഹിതനായിരിക്കുവാൻ മഹത്വത്തിൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (വാ. 6). അവനെ സംബന്ധിച്ച് മരണത്തിന്റെ തടസ്സമില്ല. അവൻ എന്നേക്കും നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായിരിക്കുവാൻ മഹത്വീക രിക്കപ്പെട്ടു.

III. മൽക്കീസേദെക്കിനെപ്പോലെ ഒരു പുരോഹിതൻ

വേദപുസ്തകമനുസരിച്ച് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ രണ്ടു ക്രമങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ—അഹരോന്റെ ക്രമവും മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമവും. മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമം അഹരോന്റേതിനു മുമ്പേ വന്നു. മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ പൗരോഹിത്യം അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതിയോടുകൂടെയല്ല കടന്നുവന്നത്, അബ്രാഹാമിനോ ടുകൂടെത്തന്നെയാണ്. ആദാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ തലവനാണെന്നും അബ്രാഹാം വിളിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ തലവനാണെന്നും നാം കണ്ടു. ആദാമിന്റെ തലയായ്മയിൻകീഴിലുള്ള

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശം ഒരു പരാജയമായിത്തീർന്നതിനാൽ, ആദാം ദൈവത്തിന്റെ നിത്യോദ്ദേശ്യത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തി യതിനാൽ, ഒടുവിൽ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ബാബേലിന്റെ കാലത്ത്, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശം മൊത്തത്തിൽ ഒരു കൽദയ ദേശമായിത്തീർന്നിരുന്നു. നിമ്രോദിന്റെ കാലം മുതൽ കൽദയ ദേശം വിഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. വിഗ്രഹാരാധന ദൈവത്തെത്തന്നെ നിശ്ശേഷം എതിർക്കുന്നു. ആദാമിന്റെ തലയായ്മയിൻകീഴിലുള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗം വിഗ്രഹങ്ങളുടെ ഒരു ദേശമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് സർവശക്തനായ ദൈവത്തിനുപോലും അവരുമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുക അസാധ്യമാണെന്നു കണ്ടെത്തി. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശത്തെ അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചുവെങ്കിലും, തന്റെ നിത്യോദ്ദേശ്യത്തെ അവന് ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല, അതിന്റെ നിറവേറലിന് മനുഷ്യനെ അവന് ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട്, തന്റെ വ്യവസ്ഥയനുസ രിച്ച്, വീണുപോയ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിൽനിന്നും ദൈവം അബ്രാഹാമിനെ വിളിച്ച് അവനെ വിളിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ തലവനാക്കി.

ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരായ നാമും വിളിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരാണ്. നാമെല്ലാവരും ഒരിക്കൽ ആദാമിന്റെ തലയായ്മയിൻകീഴിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ ഭാഗമായി കൽദയയിലായിരുന്നു. നാമെല്ലാവരും വിഗ്രഹാരാധനയുടെ ദേശത്തുനിന്നും പുറത്തുവന്നവരാണ്. രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് നിങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നു? നിങ്ങൾ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ ദേശത്തിലായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, ധാർമികമോ അധാർമികമോ, സാന്മാർഗ്ഗികമോ അസാന്മാർഗ്ഗികമോ, നല്ലതോ ചീത്തയോ, ഉയർന്നതോ താഴ്ന്നതോ, സകലതും വിഗ്രഹമായിരുന്നു. നമ്മുടെ "കൽദയ"യിൽനിന്നും നമ്മെ വിളിച്ചു പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നതിനായി കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കുക! ദൈവം നമ്മെ മുന്നറിഞ്ഞുവെന്നും മുൻനിയമിച്ചുവെന്നും വിളിച്ചുവെന്നും റോമർ 8:29-30 പറയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഈ വിളി ഒരു നിസ്സാര കാര്യമല്ല; അത് ഉന്നതവും, സ്വർഗീയവുമായ ഒരു കാര്യമാണ്, അതിനു യോഗ്യമാംവണ്ണം നാം പെരുമാറണം. ദൈവത്തിന്റെ വിളി ഉന്നതവും സമ്പന്നവും അവന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യമുള്ളതും ആണ്. ഹല്ലേലൂയ്യാ, നാം വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വംശത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ്! നമ്മുടെ പിതാവായ അബ്രാഹാം ഈ വംശത്തിന്റെ തലവനാണ്. വിളിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ പിതാവിലേക്കു വന്ന പൗരോഹിത്യം അഹരോന്റെ ക്രമപ്രകാരമു ള്ളതായിരുന്നില്ല, പിന്നെയോ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാര മുള്ളതായിരുന്നു. മൽക്കീസേദെക്ക് അബ്രാഹാമിനെ അപ്പവും

വീഞ്ഞുമായി എതിരേൽക്കുകയും, അബ്രാഹാം അവന് ദശാംശം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു (ഉല്പ. 14:18-20). അബ്രാഹാമിൽനിന്നും ദശാംശം വാങ്ങുവാനല്ല മൽക്കീസേദെക് അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നത്, പിന്നെയോ അവന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുവാനായിരുന്നു.

Wed — ഒരു രാത്രിയിൽ, കർത്താവു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ വിട്ടുപോകുന്നതിനുമുമ്പ്, കർത്താവായ യേശു അവർക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിച്ചു (മത്താ. 26:26-27). വേദപുസ്തകം അത്ഭുതമാംവണ്ണം സ്ഥിരത പുലർത്തുന്നു. മൽക്കീസേദെക് അബ്രാഹാമിന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിച്ചു, കർത്താവായ യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിച്ചു. വർഷങ്ങളായി കർത്താവിന്റെ മേശയിൽനിന്ന് പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മിൽ അനേകരും ഇത് മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പൗരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് വേദപുസ്തകത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ പരാമർശത്തിൽ, അത്യുന്നതനായ ദൈവത്തിൽനിന്നും ഒരു പുരോഹിതൻ വന്നുവെന്നും, വിളിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ പിതാവിന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിച്ചുവെന്നും നമ്മോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മൽക്കീസേദെക് എവിടെനിന്നു വന്നുവെന്ന് നമുക്കറിയില്ല. വേദപുസ്തക രേഖയിൽ, അവന് മാതാപിതാക്കളില്ല, വംശാവലി ഇല്ല, നാളുകളുടെ ആരംഭമോ ജീവന്റെ അവസാനമോ ഇല്ല (എബ്രാ. 7:1-3). അവൻ കേവലം വരുകയും പോകുകയും ചെയ്തു.

യെരൂശലേമിന്റെ പുരാതന സ്ഥലമായ ശലേമിലെ രാജാവായിരുന്നു മൽക്കീസേദെക്ക്. "ശലേം" അർഥമാക്കുന്നത് സമാധാനമെന്നും, "യെരൂ" അർഥമാക്കുന്നത് അടിസ്ഥാനം എന്നുമാണ്. അതിനാൽ, യെരൂശലേം അർഥമാക്കുന്നത് "സമാധാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം" എന്നാണ്. മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ കാലത്ത് ശലേം ഉണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ അതുവരെ യെരൂശലേം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല: സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ സമാധാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൗരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ആദ്യമായി വേദപുസ്തകം സംസാരിക്കുന്ന സമയത്ത്, അത് സമാധാനത്തിന്റെ രാജാവ് എന്ന അത്ഭുതവാനായ ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. അവന്റെ ശീർഷകത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഭാവം നീതിയുടെ രാജാവിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. സമാധാനം എല്ലായ്പ്പോഴും നീതിയിൽനിന്നു വരുന്നതുകൊണ്ട് നമുക്ക് നീതി ഇല്ലെങ്കിൽ, സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. മൽക്കീസേദെക്കിനോടുകൂടെ നീതിയും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ നീതിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവൻ അബ്രാഹാമിന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിച്ചു. കർത്താവിന്റെ മേശയിലേക്കു

വരുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ അടിസ്ഥാനം എന്താണ്? അത് ദയയോ കരുണയോ ആണോ? അല്ല, അത് നീതിയും സമാധാനവുമാണ്. റോമർ 3, 4, 5 അധ്യായങ്ങളനുസരിച്ച്, നമ്മോട് നീതി കണക്കിടുകയും, നാം നീതീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി നാം സമാധാനം ആസ്വദിക്കുന്നു. റോമർ 3-ഉം 4-ഉം നമുക്ക് നീതിയും നീതീകരണവും നൽകുന്നു, റോമർ 5 നമുക്ക് നീതിയിൻകീഴിലുള്ള സമാധാനം നൽകുന്നു. ഈ നീതിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, നമുക്ക് കർത്താവിന്റെ മേശയിൽ അപ്പവും വീഞ്ഞും ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിയും. നീതിയും സമാധാനവും കൊണ്ടുവന്നവനാണ് നമുക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നത്. അവൻ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനാണ്.

കർത്താവിന്റെ മേശയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും പ്രാധാന്യം എന്താണ്? അപ്പത്തെക്കുറിച്ച് "ഇത് എന്റെ ശരീരം" എന്നും, വീഞ്ഞിനെക്കുറിച്ച് "ഇത് എന്റെ രക്തം" എന്നും കർത്താവുതന്നെ പറഞ്ഞു (മത്താ. 26:28). ദൈവത്തിന്റെ ദേഹരൂപമായ ക്രിസ്തു നമ്മിലേക്കു ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടേണ്ടതിന് പ്രക്രിയാവിധേയനായിരിക്കുന്നു എന്നു വരച്ചുകാണിച്ചുകൊണ്ട്, മേശയിലെ അപ്പവും വീഞ്ഞും പ്രക്രിയാവിധേയനായ ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ഇത് ചൂണ്ടുക്കാണിക്കുന്നു.

വേദപുസ്തകത്തിലെ ഏതെങ്കിലും കാര്യം നമുക്കു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ, നാം അതിന്റെ ഉറവിടത്തെ, തിരുവെഴുത്തുകളിൽ അത് ആദ്യമായി പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ പരിഗണിക്കണം. ഇത് ആദ്യ പരാമർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വം കാക്കുന്നതാണ്. എബ്രായലേഖനം മൽക്കീസേദെക്കിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, നമുക്ക് അവനെ അറിയണമെങ്കിൽ, മൽക്കീസേദെക്കിനെയും പൗരോഹിത്യത്തെയുംകുറിച്ച് ആദ്യമായി പരാമർശിക്കുന്ന ഉല്പത്തി 14 നാം പരിശോധിക്കണം. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ക്രിസ്തുവിനെ തങ്ങളുടെ മഹാപുരോഹിതനായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, അവരിൽ വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ ഉല്പത്തി 14-ലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നുള്ളൂ. എബ്രായർ 7 നീതിയുടെ രാജാവും സമാധാനത്തിന്റെ രാജാവുമായ മൽക്കീസേദെക് രാജാക്കന്മാരെ സംഹരിച്ചുവരുന്ന അബ്രാഹാമിനെ കണ്ടുമുട്ടിയ സമയമായ ഉല്പത്തി 14-ലേക്ക് നമ്മെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. മൽക്കീസേദെക്ക് ഒരു രാജാവായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു രാജാവായിട്ടല്ല, പിന്നെയോ അപ്പവും വീഞ്ഞുമായി അബ്രാഹാമിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്ന, അത്യുന്നതനായ ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതനായാണു വന്നത്. ഇത് ലളിതവും തീർത്തും ആവേശഭരിതമല്ലാത്തതുമാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും, ഇത് വളരെ അഗാധമാണ്. വേദപുസ്തകത്തിൽ അപ്പം ജീവസഹായത്തെ കുറിക്കുന്നു. "ഞാൻ ജീവന്റെ അപ്പം

ആകുന്നു" എന്ന് കർത്താവായ യേശു പറഞ്ഞു (യോഹ. 6:35), സ്വർഗത്തിൽ നിന്നുള്ളതും ജീവൻ നല്കുന്നതുമായ അപ്പമാണ് അവൻ എന്നാകുന്നു ഇത് അർഥമാക്കുന്നത്. വേദപുസ്തകത്തിൽ വീഞ്ഞ് രക്തത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, അത് നമ്മുടെ ദാഹം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായുള്ള വീണ്ടെടുപ്പ് നിർവഹിക്കുന്നു. വീണുപോയവരെന്ന നിലയിൽ നാം ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷാവിധിയിൻ കീഴിലാണ്. നീതിയുള്ള ന്യായവിധിയുടെ അഗ്നി നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ കത്തുന്നതുകൊണ്ട് നാം ദാഹമുള്ളവരാണ്. നമ്മുടെ ദാഹം ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷാവിധിയുടെ കീഴിലായിരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് വരുന്നതുകൊണ്ട് വെള്ളത്തിന് അതിനെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ചില ജീവദ്രാവകത്താൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ദാഹം ശമിപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. വീഞ്ഞ് വെള്ളമല്ല; അത് ജീവന്റേതായ മുന്തിരിങ്ങയിൽനിന്നു വരുന്ന ഒരു ജീവദ്രാവകമാണ്. "ഇതിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കുടിക്കുവിൻ, എന്തെന്നാൽ ഇത് അനേകർക്കുവേണ്ടി, പാപങ്ങളുടെ ക്ഷമയ്ക്കായി ഒഴിക്കപ്പെടുന്ന, ഉടമ്പടിയുടെ എന്റെ രക്തമാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കർത്താവായ യേശു തന്റെ വീണ്ടെടുക്കുന്ന രക്തത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന് വീഞ്ഞ് തിരഞ്ഞെടുത്തു (മത്താ. 26:27-28). വിളിക്കപ്പെട്ട വംശത്തിന്റെ പിതാവായ അബ്രാഹാമിന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ വരവ്, പ്രക്രിയാവിധേയനെന്ന നിലയിൽ നമ്മിലേക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവിനെ സൂചിപ്പിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷാവിധിയിൻകീഴിലുള്ള നമ്മുടെ ദാഹത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്ന വീഞ്ഞുകൊണ്ടു ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായി നമ്മുടെ ജീവസഹായമാകേണ്ടതിന് അവൻ ക്രൂശിൽവച്ച് പ്രക്രിയാവിധേയനായി. നമ്മുടെ സഹായത്തിനും സംതൃപ്തിക്കുംവേണ്ടി നമ്മിലേക്ക് അവനെത്തന്നെ പകരുന്ന വീണ്ടെടുക്കുന്ന ദൈവമാണ് അവൻ.

വേദപുസ്തകത്തിൽ അഹരോന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുമ്പോൾ, അവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും വിളിക്കുകയും ചെയ്തത് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുവാനല്ല, പാപത്തിനുവേണ്ടി യാഗങ്ങൾ അർപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു എന്ന് നമ്മോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉപഹാരങ്ങളും പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യാഗങ്ങളും അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ മുഖ്യമായും ദൈവത്തിന് ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു. അഹരോന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള പൗരോഹിത്യം മുഖ്യമായും പ്രതിലോമപരമായ രീതിയിൽ ദൈവജനത്തെ കരുതി. എന്നാൽ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള മഹാപുരോഹിതൻ അതിലധികമായി ചിലതു ചെയ്തു. അവൻ പാപത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള യാഗങ്ങളുമായി ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു പോയില്ല; അവൻ അപ്പവും വീഞ്ഞുമായി ദൈവത്തിൽനിന്നു വന്നു.

പെസഹയുടെ സമയത്ത്, രക്തം പ്രയോഗിക്കുകയും പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം ഭക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. നമുക്കു ശുശ്രൂഷിച്ച അപ്പവും വീഞ്ഞും പെസഹായുടെ ഫലമാണ്. ഇത് അർഥമാക്കുന്നത്, നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു തന്റെ വീണ്ടെടുപ്പിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നതിനെ ഇന്നു നമ്മിലേക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു എന്നാണ്. അവൻ തന്റെ ശരീരം യാഗമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും തന്റെ രക്തം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടും നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു. അവൻ പിതാവായ ദൈവത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഇതെല്ലാം നിർവഹിച്ചു. എബ്രായലേഖനമനുസരിച്ച്, പാപത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള നിസ്തുലമായ യാഗമായി ക്രിസ്തു അവനെത്തന്നെ അർപ്പിക്കുകയും പാപത്തിന്റെ പ്രശ്നം ഒരിക്കലായി പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് അവൻ തന്റെ രക്തം സ്വർഗത്തിലെ അതിവിശുദ്ധസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും, ദൈവസന്നിധിയിൽ അതു തളിക്കുകയും, അങ്ങനെ വീണ്ടെടുപ്പ് നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ, വീണ്ടെടുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ക്രിസ്തുവിന് കൂടുതലായി ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. അവൻ ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് ഇരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവന് ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്, ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകാനല്ല, നമ്മുടെ അടുക്കൽ വരാനത്രേ. നമ്മുടെ പാപങ്ങളോട് ഇടപെടുവാനല്ല, അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുവാനത്രേ അവൻ നമ്മുടെ അടുക്കൽ വരുന്നത്; അത് നമ്മുടെ സഹായത്തിനും സംതൃപ്തിക്കുംവേണ്ടി, മരണപുനരുത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ പ്രക്രിയാവിധേയനായ അവനെത്തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് വീണ്ടെടുപ്പിനെ കവിയുന്നതാണ്.

തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രക്തം ചൊരിഞ്ഞവനും, തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തന്നെത്താൻ അർപ്പിച്ചവനും, തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അനുനയം വരുത്തിയവനുമായ തങ്ങളുടെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനും രക്ഷകനുമായ ക്രിസ്തുവിലാണ് ഇന്ന്മിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളും വസിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എബ്രായലേഖനം ഇതിലപ്പുറമായി മുമ്പോട്ടുപോകുന്നു: അത് വാസ്തവമായും നദി മുറിച്ചുകടന്നിരിക്കുന്നു. അത് പാപത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള യാഗമായി ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കുകയും നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തന്റെ രക്തം ചൊരിയുകയും ചെയ്യുന്ന കേവലം വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായ ഒരു ക്രിസ്തുവിനെയല്ല അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തു, ഇതെല്ലാം നിർവഹിച്ചശേഷം, മാർമികമായ രീതിയിൽ നമ്മുടെ അടുക്കൽ വരുന്നവനാണ്. അവൻ നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ വരുമ്പോൾ, അവൻ നമ്മുടെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായിട്ടല്ല വരുന്നത്, മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായിട്ടാണ്. അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും അർപ്പിക്കുവാനല്ല, മറിച്ച് നമ്മുടെ

ദൈനംദിന സഹായമായും നമ്മുടെ സംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടിയും അപ്പവീഞ്ഞുകളുടെ രൂപത്തിൽ അവനെത്തന്നെ നമുക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുവാനാണ് വരുന്നത്. അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ സഹായം ആസ്വദിക്കാത്തതുകൊണ്ട് വളരെ ദുർബലരാണ്. എബ്രായലേഖനം അവരുടെ കയ്യിലും, "മഹാപുരോഹിതൻ" എന്ന പദം അവരുടെ പദാവലിയിലും ഉണ്ടെങ്കിലും, മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള മഹാപുരോഹിതനായി അവരിലേക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അധികം അനുഭവം അവർക്കില്ല.

ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നതെല്ലാം ക്രിസ്തു പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന് എബ്രായലേഖനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണ് ദൈവത്തിനും വീണ്ടെടുപ്പുകാരനും ഇന്ന് ഒരു ശബ്ബത്തിൻ വിശ്രമം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. ഈ പുസ്തകം അനുസരിച്ച്, ക്രിസ്തു വീണ്ടെടുപ്പിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല; ദൈവത്തിന്റെ നീതിയുടെയും വിശുദ്ധിയുടെയും തേജസ്സിന്റെയും എല്ലാ ആവശ്യകതകളും നിറവേറ്റിയതുകൊണ്ട് അവൻ ഇരിക്കുന്നു. ഇന്ന്, അവൻ വിശ്രമിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവാണ്, ദൈവവും ശബ്ബത്തിൻ വിശ്രമം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് അവനിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു. നാം സഭാജീവിതത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, അവനോടും ദൈവത്തോടുംകൂടെ നാമും വിശ്രമിക്കുകയും ശബ്ബത്ത് ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശ്രമിക്കുന്ന ഈ ക്രിസ്തു തന്റെ വീണ്ടെടുപ്പിൻ വേല പൂർത്തിയാക്കിയെങ്കിലും, നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനെന്ന നിലയിൽ, നമ്മുടെ ദൈനംദിന സഹായത്തിനുവേണ്ടി പ്രക്രിയാവിധേയമായ അപ്പവും വീഞ്ഞുമായി അവനെത്തന്നെ നമ്മിലേക്കു ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട്, അവൻ വളരെ സജീവനാണെന്ന് എബ്രായലേഖനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് ക്രിസ്തു അഹരോന്റെ ക്രമപ്രകാരമല്ല, മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള മഹാപുരോഹിതനായിരിക്കുന്നത്. ഇന്ന് അവൻ യാഗാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന മഹാപുരോഹിതനല്ല; അവൻ അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന മഹാപുരോഹിതനാണ്. ഹല്ലേലൂയ്യാ! നമുക്ക് നീതിയും സമാധാനവും ഉണ്ടെങ്കിലും നീതിക്കും സമാധാനത്തിനും മാത്രമായി നമ്മെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ല; നമുക്ക് ഭക്ഷിക്കുവാനും പാനംചെയ്യുവാനും ചിലത് ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ ദൈനംദിന സഹായം നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്. അങ്ങനെ, ദൈവത്തിന്റെ നീതിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, നമുക്ക് ഭക്ഷിക്കുവാനും കുടിക്കുവാനും വേണ്ടി നമ്മുടെ മൽക്കീസേദെക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. അവൻ നമ്മെ വീണ്ടെടുത്തു, ഇപ്പോൾ അവൻ നമ്മെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതായി, പാപത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള യാഗങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നതിന് അഹരോനാൽ മുൻകുറിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ

പൗരോഹിത്യം നമുക്കാവശ്യമാണ്. പിന്നീട് നമുക്ക് ജീവസഹായം ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിന് മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള അവന്റെ പൗരോഹിത്യം നമുക്കാവശ്യമാണ്. പ്രക്രിയാവിധേയനായ ദൈവത്തെ നമ്മുടെ സഹായമായി നമ്മിലേക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ നിത്യോദ്ദേശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിനാണ്. എന്നാൽ, പാപത്തിനുവേണ്ടി യാഗങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നത് കേവലം പ്രതിലോമ സാഹചര്യത്തോട് ഇടപെടുന്നതിനാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ആരംഭോദ്ദേശ്യം നമ്മെ വീണ്ടെടുക്കുക എന്നതല്ലായിരുന്നു; അത് അവനെത്തന്നെ നമ്മിലേക്ക് പകരുകയും പണിതുചേർക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു. നാം വീണുപോയവരായതിനാൽ, അവന് നമ്മെ രക്ഷിക്കുകയും വീണ്ടെടുക്കുകയും ദൈവത്തോട് നിരപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമായിരുന്നു. ഇത് അഹരോനാൽ മുൻകുറിക്കപ്പെട്ട അവന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമായിരിക്കുമ്പോൾ, മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള അവന്റെ പൗരോഹിത്യം ദൈവത്തിന്റെ ആരംഭോദ്ദേശ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. നാം വീണുപോയവരല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അഹരോനാൽ മുൻകുറിക്കപ്പെട്ട പൗരോഹിത്യം നമുക്കാവശ്യമില്ലെങ്കിലും, ദൈവത്തെ നമ്മിലേക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിന് മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യം നമുക്ക് അപ്പോഴും ആവശ്യമായിരുന്നു. അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികളും നിരപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള അഹരോന്റെ പൗരോഹിത്യത്താൽ മുൻകുറിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തെ മാത്രം അറിയുന്നു. മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരം ക്രിസ്തു നമ്മിലേക്ക് ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ എബ്രായലേഖനം അനുസരിച്ച്, നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു മുഖ്യമായും പാപത്തിനുവേണ്ടി യാഗം അർപ്പിക്കുന്നവൻ മാത്രമല്ല, അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവനുമാണ്.

എന്റെ അനുഭവത്തിന്റെ ആരംഭ നാളുകളിൽ, ഞാൻ പ്രാർഥിക്കുവാൻ മുട്ടുകുത്തിയപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ പറഞ്ഞു, "കർത്താവേ, എന്റെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായതിനും നിന്റെ രക്തം എനിക്കുവേണ്ടി ചൊരിഞ്ഞതിനും നന്ദി." കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്കു വന്ന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ഇങ്ങനെയുള്ള അനുലോമപരനായ ഒരു മഹാപുരോഹിതനെ ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് ആ സമയത്ത് ഞാനൊരിക്കലും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും ഞാൻ തലേദിവസത്തെ പരാജയങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുകയും, ആ ദിവസം മെച്ചമായി ചെയ്യാനാകുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ ദിവസവും പരാജയത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും, പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഞാൻ വീണ്ടും ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്യും. ഇത് ദിനംപ്രതി തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അഹരോന്റെ ക്രമത്താൽ മുൻകുറിക്കപ്പെട്ട

മഹാപുരോഹിതനായി മാത്രമേ ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനെ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അനേകം വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മാത്രമാണ് എനിക്ക് കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്കു വരുവാനും എനിക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനെ സ്പർശിക്കുവാനും കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഒരു വിജയിയായിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ട ആവശ്യം എനിക്കില്ല. ഞാൻ കേവലം കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്കു മുമ്പോട്ടുവന്ന് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന അനുലോമപരനായ മഹാപുരോഹിതനെ ആസ്വദിക്കുക മാത്രം വേണം. ഇതാണ് ഏറ്റവും നല്ല പ്രഭാതഭക്ഷണം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രഭാതഭക്ഷണം ഞാൻ ആസ്വദിക്കുമ്പോഴെല്ലാം, എന്റെ മുഴുവൻ ദിവസവും ഒരു വിജയമാണ്. എല്ലാ ദിവസവും നമുക്കൊരു ഭൗതിക പ്രഭാതഭക്ഷണം ആവശ്യമുള്ളതുപോലെ, എല്ലാ പ്രഭാതത്തിലും ക്രിസ്തുവിനെ നമ്മുടെ പ്രഭാതഭക്ഷണമായി നാം ആസ്വദിക്കണം. ഏറ്റവും നല്ല പ്രഭാതഭക്ഷണമേശ കൃപയുടെ സിംഹാസനമാണ്, അവിടെ നാം ക്രിസ്തുവിനെ അനുലോമമായ രീതിയിൽ ആസ്വദിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവാണ് ഇന്ന് നമ്മുടെ മൽക്കീസേദെക്ക്. അവന്റെ കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്ക്, അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവന്റെ അടുക്കലേക്ക്, നാം എത്രമാത്രം മുമ്പോട്ടു വരേണ്ടവരാണ്!

"സ്വർഗത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ ശ്രേഷ്ഠ മഹാപുരോഹിതനായി ദൈവപുത്രനായ യേശു" നമുക്കുണ്ടെന്ന് 4:14-ഉം, "കരുണ ലഭിക്കുവാനും തക്കസമയത്തേക്കുള്ള സഹായത്തിനായി കൃപ കണ്ടെത്തുവാനും നമുക്ക് ധൈര്യത്തോടെ കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്കു മുമ്പോട്ടുവരാം" എന്ന് 4:16-ഉം നമ്മോടു പറയുന്നു. നാം അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിൽ സന്ധിക്കുന്ന മഹാപുരോഹിതൻ അഹരോന്റെ ക്രമത്താൽ മുൻകുറിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പുരോഹിതനല്ല, മറിച്ച് നമ്മുടെ സഹായമായി അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള ഒരു മഹാപുരോഹിതനാണ്.

നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു ജഡസംബന്ധമായ കല്പനയുടെ പ്രമാണത്തിനൊത്തവണ്ണമല്ല, മറിച്ച് അനശ്വരമായ ജീവന്റെ ശക്തിക്കൊത്തവണ്ണം നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായിരിക്കുവാൻ സംരചിക്കപ്പെട്ട ദൈവപുത്രനാണ് (7:16). അവന്റെ ദിവ്യത്വത്തിന്റെയും അവന്റെ പുനരുത്ഥാനജീവന്റെയും യോഗ്യതകൾ ഉള്ളതിനാൽ, പ്രക്രിയാവിധേയനായ ദൈവത്തെ, പാപികൾക്കല്ല, അബ്രാഹാം ചെയ്തതുപോലെ, ദൈവത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടുന്നവർക്ക് ദിവ്യാനുഗ്രഹത്തോടുകൂടെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ അവനു കഴിയും (ഉല്പ. 14:18-20).

നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതൻ

I. നിത്യരക്ഷ

ക്രിസ്തുവിൽ നമുക്കുള്ള നിത്യരക്ഷ (5:9) അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി നിവർത്തിച്ച നിത്യവീണ്ടെടുപ്പിന്മേൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതാണ് (9:12), ഇത് അഹരോന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള പുരോഹിതന്മാർ നിർവഹിച്ച താൽക്കാലിക പ്രായശ്ചിത്തത്തേക്കാൾ മേന്മയേറിയതാണ്. ആ താൽക്കാലിക പ്രായശ്ചിത്തം പാപത്തെ മറച്ചുവെങ്കിലും അതിനെ നീക്കികളഞ്ഞിരുന്നില്ല; എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ നിത്യവീണ്ടെടുപ്പ് പാപത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തെ എന്നേക്കുമായി പരിഹരിച്ചുകൊണ്ട് പാപത്തെ നീക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ നിത്യരക്ഷയെന്നത് പ്രതിലോമവശത്ത് പാപം എന്ന നമ്മുടെ പ്രശ്നത്തെ പരിഹരിക്കുവാനുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠമായ വെറുമൊരു വീണ്ടെടുപ്പല്ല, മറിച്ച് അനുലോമവശത്ത് അവന്റെ തികവിലേക്കും തേജസ്കരണത്തിലേക്കും നമ്മെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ആത്മനിഷ്ഠമായ ഒരു രക്ഷയും ആണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു നിത്യരക്ഷ സ്ഥലകാലത്താൽ പരിമിതപ്പെടുന്നില്ല, മറിച്ച് ദിവ്യമൂലകത്തോടും പ്രകൃതത്തോടുംകൂടെ എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യമൂലകവും പ്രകൃതവുമാണ് അവന്റെ നിത്യരക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ, അതു നമ്മെ ഏറ്റവും പ്രതിലോമകരമായ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുക മാത്രമല്ല, ഏറ്റവും അനുലോമകരമായ കാര്യങ്ങളിലേക്ക്, ദൈവത്തിലേക്കുതന്നെ നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള രക്ഷ എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്, സ്ഥലകാലങ്ങളാൽ പരിമിതപ്പെടുന്നില്ല.

II. കാരണഭൂതൻ

A. കാരണഭൂതൻ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു എന്ന വ്യക്തിയാകുന്നു

മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തു എന്ന വ്യക്തി തന്നെയാണ് നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതൻ (5:6-10). അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വ്യക്തി നമ്മോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിടത്തോളം നമുക്കൊരിക്കലും ദുർബലരായിരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അവനാണ് നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതൻ; അതിന്റെ എല്ലാ പ്രഭാവങ്ങളും പ്രയോജനങ്ങളും ഫലങ്ങളും നിത്യസ്വഭാവമുള്ളതും അത് സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ അവസ്ഥകളെയും പരിമിതികളെയും കവിയുന്നതും ആണ്. തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർ വളരെ നീചരായതിനാൽ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ ഭയപ്പെടുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്

ചില സഹോദരന്മാർ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ചില സഹോദരിമാർ വീട്ടിലെ സാഹചര്യത്തെ സഹിക്കുവാൻ കഴിയില്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെക്കുറിച്ച് ഇതേ കാര്യം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ രക്ഷ നിത്യമല്ലെന്നും അത് അവരുടെ ഭവനാന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് എത്തിയിട്ടില്ലെന്നും തോന്നുന്നു. സഭയിലെ സാഹചര്യം വളരെ പ്രയാസമുള്ളതായതു കൊണ്ട് അവരുടെ സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് ചില സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു, "നിങ്ങളുടെ രക്ഷ നിങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിന് നല്ലതല്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ രക്ഷ നിത്യരക്ഷയല്ല." ഏതു സ്ഥലത്തും എവിടെയും നമുക്ക് നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതനുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടാണ് നിരാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഹോദരന്മാരെയും സഹോദരിമാരെയും വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചത്. ഞാൻ സഹോദരിമാരോടു പറഞ്ഞു, "നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനെ എന്തിനു ഭയപ്പെടണം? അവനൊരു കടുവയല്ല. മടങ്ങിപ്പോയി ക്രിസ്തുവിനാൽ ജീവനിൽ അവനെ വിഴുങ്ങുക." ധാരാളം സഹോദരിമാർ മടങ്ങിപ്പോയി, അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെ ക്രിസ്തുവിനാൽ ജീവനിൽ വിഴുങ്ങുകയും, ഒരു ഇരയെ എന്നപോലെ സഭയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുവകയും ചെയ്യുവെന്ന് എനിക്കു നിങ്ങളോടു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെയോ ഭർത്താവിനെയോ ഭയപ്പെടരുത്, കാരണം നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തുവാണ് നിങ്ങളുടെ നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതൻ.

എബ്രായർ 2-ൽ നമുക്ക് നമ്മുടെ രക്ഷാനായകനായി ക്രിസ്തു ഉണ്ടെങ്കിലും, എബ്രായർ 5-ലെ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരമുള്ള നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായ ക്രിസ്തുവിലേക്കു വരുന്നതുവരെ നമുക്ക് നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതൻ ഇല്ല. നമ്മുടെ ക്രിസ്തു ഇന്നത്തെ യോശുവ മാത്രമല്ല; അവൻ നമ്മുടെ നിത്യ മൽക്കീസേദെക്കുമാണ്. നമ്മുടെ രക്ഷാനായകനായ യോശുവയെന്ന നിലയിൽ, അവൻ നേതൃത്വമെടുക്കുകയും നാം അവനെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതനായ മൽക്കീസേദെക്കെന്ന നിലയിൽ, അവനെത്തന്നെ അപ്പമായും വീഞ്ഞായും നമുക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുകയും നാം അവനെ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ മൽക്കീസേദെക്ക് നമ്മുടെ അടുക്കൽ വരുമ്പോൾ, അവൻ അവകാശങ്ങളുമായോ ആവശ്യകതകളുമായോ വരുന്നില്ല; അവൻ അപ്പവും വീഞ്ഞുമായി വരുന്നു. നിങ്ങൾ ക്ഷീണിതനാണോ? അവൻ നിങ്ങളുടെ അപ്പമാണ്. നിങ്ങൾക്കു ദാഹമുണ്ടോ? അവൻ നിങ്ങളുടെ വീഞ്ഞാണ്. നമുക്കവനെ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും നമ്മുടെ സഹായത്തിനുവേണ്ടി അവനെ ആസ്വദിക്കുകയും

ചെയ്യാം. നാം കർത്താവിന്റെ മേശയിലേക്കു വരുമ്പോഴെല്ലാം, നമ്മുടെ ജീവസഹായമായി ദിവ്യ അപ്പം തിന്നുകയും ദിവ്യ വീഞ്ഞു കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ നാം ജീവിക്കുന്നുവെന്ന് മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തോടും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഇതാണ് നമ്മുടെ ജീവിതരീതി. ഈ തിരിച്ചറിവ് നമ്മിൽ അനേകർക്കും കർത്താവിന്റെ മേശയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മേശ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് നമ്മുടെ ക്രിസ്തു ഇന്ന് നമുക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ മൽക്കീസേദെക്കാണെന്നു കാണുവാൻ തക്കവണ്ണം നമുക്ക് എല്ലാവർക്കും സഹായം ലഭിക്കട്ടെ. ഇതാണ് നമ്മുടെ രക്ഷയുടെ കാരണഭൂതനെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി പറയുന്നു.

B. തന്റെ കഷ്ടങ്ങളിലുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഭവം അവന്റെ തികവിനുവേണ്ടിയാണ്

നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായിരിക്കുവാൻ ക്രിസ്തു തന്റെ കഷ്ടങ്ങളിലൂടെ തികഞ്ഞവനാക്കപ്പെട്ടു (5:8-10). അവന്റെ നിത്യരക്ഷയിൽ, അവന്റെ കഷ്ടങ്ങളിൽ നാം അവനെ അനുഭവമാക്കണം. അവന്റെ കഷ്ടങ്ങളിൽ നാം അവനെ അനുഭവമാക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ തികവിലേക്കും നാം രക്ഷിക്കപ്പെടും. തികവിനുവേണ്ടി അവന്റെ കഷ്ടങ്ങളിലുള്ള ഈ ക്രിസ്താനുഭവം നമ്മുടെ മഹാപുരോഹിതനായി അവനെ ആസ്വദിക്കുന്നതിലൂടെയാണ്. ഏഴാം അധ്യായത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ നമുക്ക് ഇക്കാര്യം വിശദമായി നോക്കാം.